

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1640/2025
18.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., насеље ..., чији је пуномоћник Горан Живковић, адвокат из ..., против туженог Републичког хидрометеоролошког завода Србије, Београд, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате доприноса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 222/25 од 23.01.2025. године, исправљене решењем истог суда од 12.02.2025. године, у седници одржаној 18.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 222/25 од 23.01.2025. године, исправљене решењем истог суда од 12.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 222/25 од 23.01.2025. године, исправљене решењем истог суда од 12.02.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 21726/21 од 20.05.2024. године, која је исправљена решењима од 14.08.2024. године и 16.09.2024. године, ставом првим и другим изреке, дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску тужиле од 05.01.2024. године и обавезан је тужени да на име и за рачун тужиле уплати надлежном органу припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање обрачунате на најнижу месечну основицу за уплату доприноса у износу од 472.387,88 динара и износима, периоду и са затезном каматом као у њеном садржају. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да након извршених уплата из става првог изреке пресуде надлежном републичком фонду за ПИО у име и за рачун тужиле попуни и поднесе пријаву података и утврђивање стажа осигурања зараде, накнаде зараде основице осигурања и висине утврђених доприноса „Образац М4“ за период радног

ангажовања из става првог изреке првостепене пресуде. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 214.248,00 динара са законском затезном каматом од дана стицања услова за извршење до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 222/25 од 23.01.2025. године, која је исправљена решењем истог суда од 12.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда са исправкама, у ставу другом, трећем и четвртм изреке. Ставом другим изреке одбијени су као неосновани захтеви тужилце и туженог за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију туженог захтевајући накнаду трошкова.

Предмет тражене правне заштите је уплата доприноса за пензијско и инвалидско осигурање у корист тужилце, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев основан. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер су одлуке судова о основаности тужбеног захтева засноване на примени одговарајућих одредаба материјалног права, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог тумачења права. Ревизијом туженог оспорава се утврђено чињенично стање, а што није дозвољен ревизијски разлог сходно члану 407. став 2. ЗПП. Такође, ревизија је изјављена и због битне повреде поступка, односно посредно указује на битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП али то не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса у корист тужилце поднета је 21.03.2021. године, а побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС, па је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Врховни суд је одбио захтев тужилце за накнаду трошкова одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу трећем изреке.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**